

מקורות פרשת מקץ חנוכה ה'תש"פ איך לחיות ולהאיר בצמיחה מתמדת?

אמור ומה אני מקיים 'אם בחקותי תלכו?' שתהיו עמלים בתורה.

חגיגה ט,ב: אמר בר הי הי להלל: מאי דכתיב (מלאכי ג,יח) 'ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו' - הרי צדיק ועובד אלוקים הם שווים ורשע ואשר לא עבדו הם שווים? אמר לו: 'עבדו' ו'לא עבדו' שניהם צדיקים גמורים [אלא שיש צדיק שהוא בבחינת עובד אלוקים ויש צדיק שהוא בבחינת 'אשר לא עבדו'] כי אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד. אמר לו ומשום פעם אחת קוראים לו 'לא עבדו?!' אמר לו: כן, צא ולמד משוק של חמרין ש[מובילים משאות על החמור ולוקחים] עשר פרסאות בזוז ואחת עשרה פרסאות בשני זוזים [משום שהפרסה הנוספת היא יותר מההילוך הרגיל ולכן מכפילה את המחיר].

מנחות ז,א: [האמורא] אבימי נשכחה ממנו מסכת מנחות. הלך לבית תלמידו, רב חסדא, וביקשו ללמדו שוב את המסכת. ולמה לא שלח לתלמידו שיבוא אליו? חשב שכך הלימוד ייקלט בו טוב יותר. רש"י: משום יגעתי ומצאתי [תאמין, אבל יגעתי ולא מצאתי - אל תאמין].

3. **ליקוטי שיחות י/127:** על הפסוק 'מי יעלה בהר הוי"ה' מבואר בספרי חסידות שעבודת האדם לקונו היא בדוגמת העלייה בהר וכאשר האדם מטפס ועולה ההרה, אי אפשר לו להפסיק באמצע עלייתו ולעמוד במקום שיפועו על ההר כי כמעט מן הנמנע שלא יתמוטט ויפול למטה - אלא עליו להמשיך עלייתו ללא הפסק. וכן בעניין העלייה בהר ה', שהתמדת העלייה מוכרחת לא רק לצורך העלייה עצמה, אלא גם כדי לשלול הירידה. כי הסתפקות במעלתו זו - סופה שתביא לידי ירידה.

ליקוטי שיחות ה/45: הכוח הייחודי של דיבור הוא להוציא דבר מההעלם אל הגילוי ... ולכן כאשר מדברים על אדם טוב או שבח יש לכך בוודאי השפעה טובה על האדם שמדברים עליו ובמילא זה נותן לו חיזוק וסיוע בעבודה - הדבר מביא לידי גילוי ופועל את הטוב והמעלות שלו ... ולכן מגיע סיפור השבחים של נח רק בפרשת נח ולא כבר בפרשת בראשית, כדי לסייע לנח בעבודתו [בבניית התיבה].

1. **שבת כא,ב:** תנו רבנן: מצות חנוכה נר איש וביתו, והמהדרין נר לכל אחד ואחד, והמהדרין מן המהדרין - בית שמאי אומרים: יום ראשון מדליק שמונה, מכאן ואילך פוחת והולך. ובית הלל אומרים: יום ראשון מדליק אחת ומכאן ואילך מוסיף והולך.

חד אמר: טעמא דבית שמאי כנגד ימים הנכנסין [ימים הצפויים להיות בחנוכה ולכן ביום הראשון מדליק שמונה שכן ישנם עוד שמונה ימים ואחר כך פוחת והולך]. וטעמא דבית הלל כנגד ימים היוצאין [הימים שכבר היו ולכן ביום הראשון מדליק אחד ומוסיף והולך עד היום השמיני]. וחד אמר טעמא דבית שמאי כנגד פרי החג [קרבנות חג הסוכות מתחילים בהקרבת יג פרים ופוחתים מדי יום עד שביום האחרון מקריבים ז' פרים]. וטעמא דבית הלל דמעלין בקדש ואין מורדין.

פני יהושע ד"ה פליגי בה: אכתי בעיקר הדבר צריך טעם, למה חילקו חכמים בין הפרקים ולא השוו מידותיהם שידליקו בכל הלילות בשווה?

2. **הרבי מליובאוויטש באגרת פרטית י"א כסלו תשל"ט:** לכבוד הנערה מרת ... ישיבת אש התורה ירושלים: נרות החנוכה מלמדים הוראה ברורה שענייני טוב וקדושה, תורה ומצוות, צריכים להיות בגדילה מתמדת ואפילו אצל שכבר הגיעו לדרגה גבוהה של הידור בקיום המצוות. בניגוד להשקפה הרווחת שלאחר שמגיעים לדרגה גבוהה ומשביעת רצון, מספיק לשמור על הדרגה הגבוהה הזו בצורה יציבה, הנה נרות החנוכה מלמדים שאין זה כך ואפילו על ההידור עצמו - על הדרגה הגבוהה של להדליק שני נרות ולא אחד - חל הציווי 'מעלים בקודש'. שכן אם מישהו ידליק שני נרות בלילה השלישי של חנוכה [שאתמול היה זה הידור חשוב ועיקרי, שהרי מצוות החנוכה לכתחילה היא רק נר אחד בכל יום], בכל זאת היום יחסר לו ההידור החדש של היום הזה. ואפילו לאחרי שהוא מדליק שלושה נרות בלילה השלישי, עדיין צריך להוסיף נר נוסף בכל לילה שבא לאחרי מכן.

ויקרא כו: אם בחקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם, ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה ייתן פריו. **רש"י:** אם בחקותי תלכו - יכול זה קיום המצוות? כשהוא אומר: 'ואת מצוותי תשמרו', הרי קיום המצוות